

Παπατζήδων και κοπτοραπτούδων το ανάγνωσμα· τας θύρας τας θύρας εν σοφία πρόσχωμεν

✘ Είναι αλήθεια πως ορισμένοι από τους επονομαζόμενους «προφήτες» ή «προφητεύσαντες», ήταν πολύ συγκεκριμένοι στις «προφητείες» τους, με αποτέλεσμα φυσικά να διαψευστούν οικτρά.

Επειδή όμως οι χριστιανοί ισχυρίζονται πως οι «προφήτες» λένε ό,τι λένε μετά από «θεία φώτιση», τα πράγματα μπερδεύονται όταν οι προφητείες αποδεικνύονται μπαρούφες. Είτε η θεία φώτιση δεν υπήρχε, είτε ο προφήτης έλεγε ό,τι του κατέβαινε, είτε και τα δύο. Τι γίνεται τότε; Απλό! Παίρνουμε τις «προφητείες» του «προφήτη», προσθέτουμε μερικά πράγματα και περιμένουμε εκ νέου να εκπληρωθούν.

Ας ρίξουμε μια ματιά στην προφητεία περί Κωνσταντινούπολης που λέει ο όσιος Αντρέας ο Σαλός (τιμάται από την Εκκλησία στις 28 Μαΐου)*, όπως καταγράφηκε από τον Νικηφόρο πρεσβύτερο Κωνσταντινούπολης και υπάρχει στο πρωτότυπο (Νικηφόρου Πρεσβυτέρου «Βίος του Οσίου Ανδρέα του διά Χριστόν Σαλού», PG 111, 1863, σελ. 853):

Ο μακάριος (δηλ. ο Σαλός) είπεν: Περί της πόλεως ημών γίνωσκε, ότι μέχρι της συντελείας του αιώνος, το οιονούν έθνος ουδαμόν φοβηθήσεται· ου γαρ μη παγιδεύσει αυτήν τις, ή παραλήψεται, μη γένοιτο· κεχάρισται γαρ αυτήν τη Θεοτόκω και ουδείς αρπάσει αυτήν από των τιμίων χειρών αυτής. Έθνη γαρ πολλά δώσουσι τα τείχη αυτής και τα κέρατα αυτών συντρίψωσι εν αισχύνη αναχωρούντα, δόματα δε και πλούτον πολύν παρ' αυτής κομιζόμεθα.

Ο όσιος Αντρέας λέει ξεκάθαρα πως η Κωνσταντινούπολη δεν πρόκειται να πέσει στα χέρια άλλων στον αιώνα τον άπαντα, γιατί τη φυλάει η Παναγία. Πολλοί θα προσπαθήσουν να την πάρουν αλλά θα συντριβούν στα τείχη της και θα αποχωρήσουν ντροπιασμένοι. Εκεί τελειώνει και η προφητεία περί άλωσης. Την Κωνσταντινούπολη την άλωσαν οι Τούρκοι (και μάλιστα με την πολύτιμη συνδρομή τών ιερωμένων)· η προφητεία διαψεύστηκε· τέλος της ιστορίας.

Επειδή όμως δεν είναι δυνατόν (κατά τους χριστιανούς) ένας όσιος να λείπει μαρτύρες, η παραπάνω οικτρά διαψευσθείσα προφητεία, έπρεπε να...ανακατασκευαστεί. Έτσι, με την ευγενή συμβολή των πλαστογράφων, η παραπάνω προφητεία άλλαξε τελείως μορφή και παρουσιάζεται σήμερα στους χριστιανούς ανακατασκευασμένη. Άλλωστε είναι γνωστή η ευπιστία αλλά και η έλλειψη ερευνητικού πνεύματος αυτών που πιστεύουν σε...«προφητείες».

Ας δούμε τώρα και τη νεότερη έκδοση της προφητείας (η οποία είναι «πόνημα», πιθανότατα του «άγιου» Νικόδημου του Αγιορείτη), όπως αυτή παρουσιάζεται στο βιβλίο «Ο βίος του οσίου Ανδρέα» (έκδ. της Ι.Μ. Παρακλήτου, σελ. 171) και στην οποία...έχουν προστεθεί ορισμένα πράγματα:

Η Πόλις αυτή, αποκρίθηκε ο μακάριος, που κατέχει τα πρωτεία ανάμεσα σε πολλές άλλες πόλεις και έθνη, θα μείνει απόρθητη και ελεύθερη. Τη φυλάει η Θεοτόκος «εν τη σκέπη των πτερύγων της», και με τις πρεσβείες της θα παραμείνει άτρωτη. Πολλά έθνη θα πολιορκήσουν τα τείχη της, αλλά η δύναμής τους θα συντριβή, και θ' αναχωρήσουν ντροπιασμένα. Απ' αυτή θα πλουτίσουν πολλοί και θα απολαύσουν τα αγαθά της.

Ωστόσο κάποια προφητεία λέει ότι θα την αλώσουν οι Αγαρηνοί και θα σφάξουν με το μαχαίρι τους πλήθους λαού. Εγώ όμως πιστεύω ότι θα εισορμήσει και το ξανθό γένος, του οποίου η ονομασία αρχίζει από το δέκατο έβδομο γράμμα της αλφαβήτου (Ρ). Θα μπει λοιπόν και θα κατακόψει, και θα στρώσει τους αμαρτωλούς στο έδαφος. Αλλοίμονό του όμως από τα δύο ομογενή έθνη. Τα όπλα τους θα είναι γρήγορα σαν τον άνεμο, και καταστροφικά σαν κοφτερό δρεπάνι, που κόβει το θέρος τα γεννήματα. Τα όπλα αυτά δεν θα αναχαιτίζονται, αλλ' όμως μετά θα διαλύονται.

Ολόκληρη η δεύτερη παράγραφος αποτελεί ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΠΡΟΣΘΗΚΗ στην «προφητεία» του οσίου Ανδρέα και προστέθηκε για λόγους συμβατότητας της προφητείας με τα γεγονότα και φυσικά για λόγους «αληθοφάνειας» του «προφήτη» και εγκυρότητας της «φώτισης» που υποτίθεται ότι είχε. Σε κανένα σημείο της «προφητείας» του ο όσιος Ανδρέας (που πιάνει περίπου 10 σελίδες, καθώς αναφέρεται σε διάφορα εσχατολογικά) δεν μιλάει για ξανθό γένος, για δέκατο έβδομο γράμμα ή για οτιδήποτε άλλο σχετίζεται με την

Κωνσταντινούπολη.

Και μια και συζητάμε για πλαστογραφίες, θα πρέπει να σημειώσουμε πως οι χριστιανικές ιστοσελίδες (απολογητές, ΟΟΔΕ, ιστοσελίδες μοναστηριών), έχουν φυσικά την «αναθεωρημένη» έκδοση προς τους πιστούς τους, θεωρώντας βέβαιο πως ό,τι και να τους πούνε, αυτοί θα το καταπιούν. Άλλωστε, το κριτικό πνεύμα και η «έρευνα της γραφής» απουσιάζει από τον πιστό, κι αυτό είναι μάλλον κάτι που το γνωρίζουν αυτοί που τους σεβίρουν τη μασημένη τροφή, έτοιμη προς κατάποση. Από την άλλη, είναι λύπης άξιο πως κάποιοι πιστοί ανέχονται να τους κοροϊδεύουν κατάμουτρα και όχι μόνο να μην αντιδρούν, αλλά να είναι χαρούμενοι γι' αυτό.

Η προφητεία αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική για τους χριστιανούς καθώς πάνω της βασίστηκαν ένα σωρό επόμενες ασυναρτησίες, από του ανύπαρκτου Αγαθάγγελου** μέχρι τον Παΐσιο.

Μετά την εμφάνιση με παρόμοιο τρόπο των «προφητειών» του Κοσμά του Αιτωλού, ξεπήδησε ένα άνευ προηγουμένου προφητολογικό εσχατομάνι και γέμισε βιβλία (και τσέπες) εις βάρος των αφελών πιστών, οι οποίοι όχι μόνο ανέχονται να τους κοροϊδεύουν στα μούτρα οι επιτήδειοι αλλά είναι και περήφανοι γι' αυτό.

* Ενδεικτικό απόσπασμα από τον βίο του «οσίου»: «Ο Όσιος Ανδρέας, ο διά Χριστόν σαλός, καταγόταν από την Σκυθία και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Λέοντος ΣΤ' του Σοφού (886 - 912 μ.Χ.). Από παιδική ηλικία είχε πουληθεί ως δούλος σε κάποιον πρωτοσπαθάριο και στρατηλάτη της Ανατολής, ονομαζόμενο Θεόγνωστο, άνδρα ενάρετο και ευσεβή, ο οποίος τόσο αγάπησε τον μικρό Ανδρέα, ώστε τον μεταχειρίστηκε ως υιό του, φροντίζοντας για την επιμελή και θεοσεβή μόρφωση αυτού. Τον Ανδρέα είλκυαν περισσότερο από κάθε άλλο τα ιερά γράμματα και ιδιαίτερα οι Βίοι και τα Μαρτύρια των αγωνιστών της χριστιανικής πίστεως. Τέτοιος υπήρξε ο ζήλος του προς αυτά, ώστε αποκλήθηκε «σαλός» (μωρός), διότι ο ζήλος του αυτός τον ωθούσε πολλές φορές στο να υπομένει εμπαιγμούς, ταπεινώσεις και βαριές ύβρεις και να προβαίνει σε διαβήματα που κρίνονται ως ανισόρροπα και εκκεντρικά. Αλλά εκείνος υπέμενε τους εξευτελισμούς, παρηγορούμενος από το ότι πολλές φορές πετύχαινε να επαναφέρει στην ευθεία οδό παραστρατημένες υπάρξεις».

** Οι «προφητείες» του Αγαθάγγελου που έκαναν λόγο για το «ξανθό γένος» που θα κατέβαινε από το βορρά και θα ελευθέρωνε τους Έλληνες, παρουσιάστηκαν σε έντυπη μορφή το 1751 σε ένα βιβλίο γραμμένο από τον Αρχιμανδρίτη Αδριανουπόλεως Θεόκλητο Πολυεΐδη, που υποτίθεται ότι ήταν η μετάφραση του πρωτοτύπου από τη λατινική. Σύμφωνα με το βιβλίο αυτό, κάποιος μοναχός, ονόματι Ιερώνυμος Αγαθάγγελος, είδε ένα όραμα το 1279 στη Σικελία

όπου ήταν μοναχός και με βάση το «όραμα» αυτό, ο Αγαθάγγελος έγραψε το βιβλίο με τις «προφητείες» του στα ελληνικά, κατόπιν μεταφράστηκαν στα λατινικά και από τα λατινικά ο Πολυείδης το ξαναμετάφρασε στα ελληνικά. Φυσικά, δεν υπάρχει κανένα πρωτότυπο του 1279 ούτε στα ελληνικά ούτε στα λατινικά. Ούτε Αγαθάγγελος υπήρξε ποτέ, ούτε προφητείες έγραψε ποτέ. Κανείς μέχρι το 1751 δεν έχει ακούσει για τον τύπο αυτό ή για τις «προφητείες» του και κανείς δεν αναφέρει οτιδήποτε γι' αυτόν. Οι υποτιθέμενες προφητείες του γραμμένες το 1279, στην πραγματικότητα είναι εξιστόρηση γεγονότων που έχουν ήδη συμβεί και αποτελούν προϊόντα κατασκευασμένα στη ρωσική αυλή που δημοσιεύθηκαν το 1751. Ο Νίκος Ροτζώκος (καθηγητής νεότερης ιστορίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο) και ο Διονύσης Τζάκης (καθηγητής ιστορίας στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού), σε άρθρο τους στην εφημερίδα τα ΝΕΑ (23 Αυγούστου 2000) λένε για τις υποτιθέμενες «προφητείες» του Αγαθάγγελου και τη σχέση τους με την καταστροφή των Ορλώφ: *«Τέτοιες προφητείες, που την εποχή εκείνη αφορούσαν το "ξανθό γένος" και θεματοποιήθηκαν ως "προφητείες του Αγαθάγγελου, τις διέδιδαν ιδίως κληρικοί και μοναχοί, που συχνά ήταν απόστολοι της ρωσικής πολιτικής».* Ουσιαστικά, οι «προφητείες» της εποχής κατασκευάζονταν στη Ρωσία, αποδίδονταν σε προγενέστερους ανύπαρκτους «προφήτες» και ο σκοπός τους ήταν η προώθηση των ρωσικών πολιτικών συμφερόντων. Οι «προφητείες» του Αγαθάγγελου έχουν ιδιαίτερη σημασία γιατί ενέπνευσαν δύο από τους κορυφαίους «προφήτες» του αιώνα μας: Τον Καντιώτη, που μας πρόσφερε τις «προφητείες» του Κοσμά και τον Παΐσιο, που με βάση τις «προφητείες» του Αγαθάγγελου, διατύπωσε τις δικές του (όπως τουλάχιστον ισχυρίζονται οι διάφοροι βιβλιέμποροι που καταγράψανε τις «σοφίες» του σε βιβλίο). Λέει για παράδειγμα ο Αγαθάγγελος στο Α΄ κεφάλαιο των «χρησμών» του στη σελίδα 9: «Έμεινα ως αναίσθητος λίθος από της λύπης, και πεσών καταγής μετά μεγάλου ολοθυγμού και δακρύων, έκλαιον τον βυζαντινόν αφανισμόν» και στη σελίδα 8: «Κωνσταντίνος ήρξατο και Κωνσταντίνος απολέσει της Ανατολής το Βυζαντινόν Βασίλειον». Ο όρος «βυζαντινός» δεν υπήρχε το 1279 που υποτίθεται ότι γράφτηκαν οι προφητείες. Χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά 300 χρόνια μετά, το 1562. Προφανώς ο Θεόκλητος Πολυείδης, που έγραψε στην πραγματικότητα τις «προφητείες» το 1751, δεν το γνώριζε αυτό (οι καλόγεροι δε δεν φημίζονταν και για τη μόρφωσή τους) και χρησιμοποίησε τον όρο αυτό για να περιγράψει την Ανατολική Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Πηγές

originalmakedon.blogspot.com | users.sch.gr/aiasgr